

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoP/10/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5315209150
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5315209150.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Urbanovej a sudcov JUDr. Yvetty Dzugasovej a JUDr. Adriany Gallovej, v právnej veci navrhovateľa: H. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. H. XXX, XXX XX F. nad F., štátny občan SR, proti odporkyni: E. A., rod. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. H. XXX, XXX XX F. nad F., o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom A.: F., nar. XX.XX.XXXX a V., nar. XX.XX.XXXX, obidve deti bytom X. H. XXX, XXX XX F. nad F., obidve zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Čadca ako kolíznym opatrovníkom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č.k. 4P/60/2015-29 zo dňa 26.11.2015, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Čadca č.k. 4P/60/2015-29 zo dňa 26. 11. 2015 potvrdzuje.

Účastníci n e m a j ú právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k maloletým deťom na čas po rozvode zamietol. Súčasne vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho rozhodnutia citoval príslušné ustanovenia zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“) a konštatoval, že účastníci uzavreli manželstvo dňa 06.05.2000 a z tohto manželstva pochádzajú dve maloleté deti F. A., nar. XX.XX.XXXX a V. A., nar. XX.XX.XXXX. Účastníci žijú spoločne so svojimi maloletými deťmi v F. nad F., Ul. X. H. XXX. V súlade s ust. § 22 Zákona o rodine okresný súd dôsledne skúmal, či v prejednávacom prípade sa jedná o výnimočný odôvodnený prípad, kedy súd môže manželstvo rozviesť. Uviedol, že v zmysle ust. § 1 ods. 2 Zákona o rodine manželstvo majú uzavrieť manželia ako trvalé životné spoločenstvo, ktoré zabezpečuje riadnu výchovu detí. Výnimočnosť situácie, kedy súd manželstvo rozvedie, je daná splnením zákonných podmienok uvedených v § 23 ods. 1 až 3 Zákona o rodine. V prejednávacom prípade prvostupňový súd nezistil, že by vzťahy medzi manželmi boli tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že by ich manželstvo nemohlo plniť svoj účel. Naopak dospel k záveru, že od manželov možno očakávať v budúcnosti obnovenie manželského spolužitia. Poukazujúc na ust. § 23 ods. 2 a 3 Zákona o rodine prvostupňový súd konštatoval, že v manželstve účastníkov sú naplnené všetky funkcie vyplývajúce z ust. § 18 a § 19 Zákona o rodine. Manželia spolu žijú, a ani po rozvode manželstva neplánujú žiť oddelene. Podľa tvrdení obidvoch manželov, sú si verní. Vynikajúcim spôsobom je v ich manželstve plnená výchovná funkcia voči maloletým deťom. Obidvaja účastníci spoločne deti vychovávajú. Zhodným tvrdením obidvoch účastníkov bolo preukázané, že obidvaja sa snažia vytvárať pre deti zdravé rodinné prostredie. V manželstve riadne funguje ekonomická funkcia manželstva. Obidvaja manželia spoločne a po vzájomnej dohode v súlade so zásadou rovnosti a vzájomného rešpektovania uhrádzajú náklady na domácnosť, výživu svoju i vlastných detí bez akýchkoľvek konfliktov. Sami zhodne uviedli, že aj po prípadnom rozvode

ich manželstva sú schopní dohodnúť sa v uvedených oblastiach. Jedinou oblasťou, ktorá narušuje spolužitie účastníkov je biologická funkcia manželstva, t.j. intímny vzťah medzi manželmi. Navrhovateľ vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že manželstvo účastníkov bolo plne funkčné 11 rokov, účastníci si rozumeli po každej stránke. Pred uzavretím manželstva nemal iný intímny vzťah a nevedel, po čom túži. V priebehu manželstva oznámil odporkyňa, že by si intímnu stránku manželstva predstavoval inak, a to vrátane citových väzieb medzi manželmi. Na jeho komunikáciu odporkyňa reagovala veľmi stroho s odôvodnením, že všetko je v poriadku, nemienila sa touto témou zaoberať a problém riešiť. V dôsledku toho došlo medzi účastníkmi k ochladeniu vzájomných vzťahov. Podľa názoru navrhovateľa si ho odporkyňa prestala vážiť ako muža, nemá o neho záujem. Navrhovateľ nemal intímny vzťah s inou ženou, a ani v súčasnosti ho nemá. Účastníci vyše roka intímne spolu vôbec nežijú a posledné štyri roky boli ich intímne kontakty sporadické, väčšinou na jednostranné naliehanie navrhovateľa. Navrhovateľ mal záujem vzniknutý problém riešiť a chcel zistiť, či je chyba v ňom alebo v odporkyňi. Vždy však dostal od odporkyne rovnakú odpoveď, že všetko je v poriadku. Následne ochladol aj on. Odporkyňa vyslovila na pojednávaní súhlas so všetkým, čo uviedol navrhovateľ. Potvrdila, že jej vzťah k navrhovateľovi ochladol z dôvodu, že ju nevzrušoval a sama nemala na intímny život s ním chuť. Na otázku súdu, či nerozmýšľala o tom, že je na mieste vyhľadať pomoc odborníka na pojednávaní nereagovala. Takýto prístup odporkyne k inštitúcii manželstva prvostupňový súd vyhodnotil ako ľahkomyseľný. Účastníci uzavreli manželstvo s tým, že toto bude ich trvalým životným spoločenstvom, ktoré zabezpečí riadnu výchovu detí (§ 1 ods. 2 Zákona o rodine). Odporkyňa teda bolo známe, že uzavretím jej manželstva jej z tohto zväzku vyplývajú aj povinnosti, teda povinnosť plniť si všetky funkcie manželstva, a to rovnocenne zo strany obidvoch manželov, vrátane biologickej (intímnej) funkcie manželstva. Skutočnosť, že odporkyňa odmieta túto funkciu voči navrhovateľovi plniť len s konštatovaním, že navrhovateľ ju nevzrušuje, bez toho, že by sa sama snažila dlhodobu funkčné manželstvo zachrániť a problém konštruktívne riešiť vyhľadaním odbornej pomoci, (keď manželstvo účastníkov bolo doposiaľ funkčné a v danom prípade sa jedná o jedinou príčinu, ktorá negatívnym spôsobom ovplyvňuje jeho funkčnosť), s prihliadnutím aj na záujem maloletých detí, ktorý musí byť prvoradý a nadradený nad záujmami obidvoch manželov - rodičov, okresný súd vyhodnotil tento prístup navrhovateľky ako ľahkomyseľný prístup k inštitúcii manželstva. Takýto jej postoj je v rozpore so záujmom maloletých detí na zachovaní spoločnej domácnosti, spoločnej výchovy maloletých detí i rodiny. Prvostupňový súd zároveň podotkol, že rozvrat manželstva a jeho dôvody je potrebné vždy vyhodnotiť aj z toho hľadiska, či sa jedná o odstrániteľné alebo neodstrániteľné dôvody. Pokiaľ odporkyňa bez akéhokoľvek dôvodu odmieta konštruktívne riešiť situáciu vyhľadaním odbornej pomoci za účelom záchrany manželstva a obnovy manželského spolužitia s navrhovateľom a tiež za účelom zachovania spoločnej domácnosti pre výchovu detí, takúto situáciu nemohol súd vyhodnotiť ako trvalý, hlboký rozvrat manželstva, keďže sa v danom prípade nejedná o neodstrániteľnú príčinu manželstva, čo viedlo k zamietnutiu návrhu navrhovateľa na rozvod manželstva, (napriek tomu, že obidvaja účastníci s návrhom súhlasili a spoločne ho písali). Za tejto situácie súd preto nerozhodol ani o právach a povinnostiach rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode. Rozhodnutie o trovách konania prvostupňový súd odôvodnil ust. § 144 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že jeho návrhu bude vyhovené; alternatívne navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uviedol, že nesúhlasí s napadnutým rozsudkom, považuje ho za nesprávny a nezrozumiteľný z dôvodov, ktoré uviedol ďalej vo svojom odvolaní. Zdôraznil, že obidvaja účastníci sa dohodli, že ich manželstvo nechajú rozvíjať. K tomuto kroku dospeli manželia spoločne, po prehodení svojho doterajšieho spolužitia, kedy dospeli do štádia, že síce žijú v spoločnej domácnosti, ale každý svojím životom. Ich vzájomná komunikácia je minimálna, pričom je obmedzená len na starostlivosť a výchovu detí. Odvolateľ tvrdil, že na pojednávaní uviedol, že manželstvo neplní ani ekonomickú funkciu; túto plnilo len prvých 11 rokov. Keďže účastníci boli dohodnutí na rozvode manželstva, ako aj starostlivosti o deti na čas po rozvode, „nechceli pretriasať verejne svoje problémy v manželstve“. Spoločne očakávali, že na základe prezentovaného stavu, súd ich manželstvo rozvedie. Podľa názoru odvolateľa okresný súd nesprávne vyhodnotil stav ich manželstva. Hoci manželia ostanú bývať v spoločnej domácnosti i po rozvode manželstva, nemožno tým predstierať, že ich manželstvo je v poriadku, a že si každý z nich nepovedie svoj vlastný život, nevyklučujúc i nového partnera. Hoci odvolateľ doteraz novú partnerku nemá, neznamená, že si ju nehľadá alebo nechce v budúcnosti nájsť. Pokiaľ ide o spoločné hospodárenie odvolateľ uviedol, že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov (účastníkov konania) bolo zúžené notárskou zápisnicou spísanou dňa 02.11.2015 na Notárskom úrade JUDr. Dany Tabačkovej,

so sídlom v B. pod č. N 275/2015, NZ 39765/2015, NCRIS 40622/2015, t.zn. pred pojednávaním súdu o rozvode manželstva. Účastníci však tieto skutočnosti neuvádzali na pojednávaní, keďže to nepovažovali za potrebné. Boli toho názoru, že pokiaľ obaja súhlasia s rozvodom, súd ich manželstvo rozvedie. Dohodu o zúžení BSM preto odvolateľ dodatočne priložil k svojmu opravnému prostriedku. Z nej jasne vyplýva, že táto sa týka nadobúdania nielen všetkých nehnuteľností, ale aj akýchkoľvek príjmov a úspor, pohľadávok, dlhov, práv a záväzkov a iných majetkových hodnôt, a to odo dňa 02.11.2015. Pokiaľ sa týka maloletých detí, odvolateľ poznamenal, že tieto sú vo veku 10 a 15 rokov. Kolízny opatrovník konštatoval, že striedavú starostlivosť o deti, akú účastníci požadovali odporúča schváliť, a to aj s poukazom na tú skutočnosť, že rodičia vzájomne ohľadne detí a ich potrieb komunikujú a vedia sa na podstatných veciach dohodnúť. Ak aj okresný súd dospel k záveru, že účastníci sa snažia vytvárať pre deti zdravé rodinné prostredie, tak odvolateľ konštatoval, že je to len preto, že do svojich problémov a konfliktov deti nezaťahujú. Účastníci jeden druhého pred deťmi rešpektujú a nechcú nič meniť vo výchove svojich detí. Skutočnosť, že navrhovateľ s odporkyňou komunikuje ohľadne výchovy detí a spoločne uhrádzajú ich náklady, nemôže byť základom pre zdravé rodinné prostredie, no môže pozitívne ovplyvniť rozhodnutie súdu o striedavej starostlivosti o deti. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa sa vôbec nezaoberal otázkou citovej väzby medzi účastníkmi a obmedzil sa len na konštatovanie, že manželstvo nefunguje po intímnej stránke. V danom prípade sa nejedná však len o intímnu stránku, ale aj o citovú väzbu, pretože neskutočné ochladnutie zo strany odporkyne nesúvisí len s intímnym stykom, ale aj so stratou záujmu účastníkov navzájom o seba (záujmy, spoločenský život). Túto okolnosť odvolateľ pociťuje v osobnej komunikácii, keďže s manželkou nemá čo povedať a vzájomne sa ignorujú. Účastníci sa netešia z prítomnosti toho druhého, neriešia spolu každodenné problémy a nie sú si vzájomnou oporou pri riešení každodenných starostí vo všetkých životných situáciách. V takomto prípade sa nemôže jednať o zdravé rodinné prostredie, keďže ani jeden z účastníkov už nemá záujem na udržaní manželstva. Hoci záujem detí je v tomto prípade prvoradý, rozvodom manželstva sa nijako nezmení starostlivosť účastníkov o deti. Účastníci sa dohodli, že všetko bude ako doposiaľ, že výdavky, ktoré platí navrhovateľ, bude naďalej platiť a výdavky, ktoré bude platiť odporkyňa, bude naďalej hradiť ona.

Odvolateľ bol tiež toho názoru, že súd nedostatočne vypočul účastníkov konania a vykonal dokazovanie len vo všeobecnej rovine bez toho, aby dôsledne zisťoval príčiny a okolnosti rozvratu manželstva, názory na ich súčasné spolužitie, ako aj spolužitie v budúcnosti a na základe takto vykonaného dokazovania potom dospel k záveru, že manželstvo účastníkov ešte plní svoje spoločenské funkcie. Odvolateľ konštatoval, že v danom prípade nebola rešpektovaná zásada objektívneho hľadiska posúdenia podmienok manželstva, a to, či manželstvo môže plniť svoj spoločenský účel. Pri skúmaní vážnosti rozvratu manželstva je povinnosťou súdu vždy dôsledne zistiť a následne vyhodnotiť najmä citový vzťah medzi manželmi, ako aj dĺžku trvania a intenzitu rozvratu medzi nimi, čo podľa názoru odvolateľa súd opomenul. Zistenie príčin, ktoré viedli k vážnemu rozvráteniu manželstva nie je iba zistením základnej alebo poslednej príčiny, ale zistením všetkých príčin, ktoré boli podnetom a ktoré sa prehlbovali a dovŕšili rozvráť do tej miery, že rozvod sa stal rozumným východiskom zo vzniknutej situácie. Navrhovateľ vo svojom prípade považuje rozvod manželstva za rozumné východisko a riešenie aktuálneho stavu manželstva. Podľa jeho názoru manželstvo s odporkyňou nebude ani naďalej fungovať, tento vzťah je nemenný. Postoj odporkyne je rovnaký, čoho dôkazom sú jej potvrdzujúce vyjadrenia v priebehu konania. Odvolateľ tiež namietal, že pokiaľ ani jeden z účastníkov nemal právne zastúpenie, súd mal dôkladnejšie skúmať stav ich manželstva podrobnejšie ich otázkami naviesť na preukázanie podstaty rozvráteného manželstva. Účastníci sa domnievali, že súhlasné stanovisko oboch čo do rozvodu a starostlivosti o deti je dostatočným dôvodom na vyhovie jeho návrhu. Z uvedených dôvodov nepokladali za potrebné predložiť vyššie uvedenú dohodu o zúžení BSM a odvolateľ ani nespomenul, že už vtedy si hľadal prostredníctvom realitnej kancelárie nové bývanie v Krásne nad Kysucou. Podotkol, že v súčasnosti podpísal kúpnu zmluvu na nehnuteľnosť, ktorou si zabezpečí nové bývanie. Odvolateľ zotrval na tvrdení, že vzťahy medzi účastníkmi sú vážne narušené, ich manželstvo je trvalo rozvrátené a je len formálneho charakteru. Takéto manželstvo neplní svoj spoločenský účel a nie je žiaden predpoklad obnovy jeho fungovania. Odvolateľ preto nemá záujem na jeho udržaní a podľa jeho názoru nikoho nemožno nútiť v takomto zväzku zotrvať proti jeho vôli.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu vyslovila súhlas s opravným prostriedkom navrhovateľa v plnom rozsahu a žiadala, aby odvolací súd tomuto odvolaniu vyhovel.

Kolízny opatrovník sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie navrhovateľa bolo podané včas a smerovalo proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, podľa § 212 ods. 1, 2 písm. b) O.s.p. preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní a po ich preskúmaní ho bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. za použitia ust. § 156 ods. 3 O.s.p.) ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Odvolací súd po preskúmaní rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a návrh navrhovateľa o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom na čas po rozvode aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku napadnutého odvolaním zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O.s.p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Súčasne odvolací súd preskúmal i námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku a po ich preskúmaní dospel k záveru, že tieto nie sú dôvodné.

Treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v občianskom súdnom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v návrhu na začatie konania a vo vyjadrení odporcu. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a O.s.p.) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada (§ 120 ods. 4 O.s.p.). Je predovšetkým na osobe tvrdiacej, že jej prislúcha nárok, tento riadne uplatniť a predložiť potrebné dôkazy o jeho existencii.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva neunesenie dôkazného bremena navrhovateľa v tomto súdnom konaní. Odvolací súd vo všeobecnej rovine k výsledkom dokazovania a jeho hodnoteniu zo strany prvostupňového súdu pre úplnosť udáva, že v sporovom konaní primárne nesie dôkazné bremeno navrhovateľ v súvislosti s tými tvrdeniami, ktoré umožňujú návrhu na začatie konania vyhovieť, ak budú tieto tvrdenia preukázané a na strane druhej i odporca nesie dôkazné bremeno tých tvrdení, ktorými odôvodňuje svoju obranu proti návrhu. Ak nie je možné zistiť určitú skutkovú okolnosť, ktorá je medzi účastníkmi sporná a pre rozhodnutie dôležitá, postihne nepriaznivý dôsledok toho účastníka, ktorý mal v súvislosti s ňou dôkaznú povinnosť. V danom prípade išlo o navrhovateľku a jej skutkové tvrdenia a dôkazy navrhnuté v tomto konaní. Ak po vykonanom dokazovaní nie je možné urobiť záver ani o pravdivosti tvrdenia účastníka o určitej skutkovej okolnosti, ale ani záver o nepravdivosti tohto tvrdenia, znamená to, že tvrdená skutočnosť nebola preukázaná. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena, v danom prípade na strane navrhovateľa, sa premietol do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Základným predpokladom rozvodu manželstva podľa ust. § 23 Zákona o rodine je existencia vážneho narušenia a trvalého rozvrátenia vzťahov medzi manželmi. Rozvrat vzťahov medzi manželmi nastáva predovšetkým vtedy, ak sa manželia neriadia (prípadne sa nemôžu riadiť) vo vzájomnom správaní pravidlami, ktoré vyplývajú z ust. § 18 až 20 Zákona o rodine. Zrušenie manželstva rozvodom však neodôvodňuje akýkoľvek rozvrat vzťahov, ale len kvalifikovaný rozvrat medzi nimi. Záver o vážnosti rozvratu vzťahov medzi manželmi je odôvodnený vtedy, ak sa javí ako neodstrániteľný a nenapraviteľný stav, vzhľadom na hĺbku a trvalosť rozvratu. Kvalifikácia tohto rozvratu sa ďalej posudzuje podľa toho, ako sa vážne rozvrat prejavuje v plnení spoločenského účelu manželstva. Zo samej skutočnosti, že manželia určitú dobu intímne nežijú a majú obmedzenú komunikáciu, ešte nemožno usudzovať, že ich manželstvo prestalo plniť svoju spoločenskú funkciu.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré nie je možné návrhu navrhovateľa o rozvod manželstva vyhovieť. V tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku.

Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v

súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu vyjadrenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Pokiaľ odvolateľ namietal, že okresný súd pri zisťovaní skutkového stavu nepostupoval dôsledne, v tomto smere odvolací súd poznamenáva, že okresný súd konal v prejednávanej veci dôsledne a v súlade s ust. § 118 ods. 2 O.s.p. pri aplikácii ust. § 100 ods. 1 O.s.p. obidvoch účastníkov na pojednávaní poučil o tom, že „nie je povinnosťou súdu v zmysle platnej legislatívy rozviesť manželov len z dôvodu, že sa účastníci na rozvoде manželstva dohodli. Súd je povinný zistiť, či existuje hlboký a trvalý rozvrat, ak ho nezistí, návrh zamietne.“ Za jedinou spornú otázku v konaní považoval súd I. stupňa, ako aj kolízny opatrovník to, do akej miery chce otec uhrádzať platby v spoločnej domácnosti s prihliadnutím na skutočnosť, že jeho príjmy sú vyššie. Obaja účastníci boli súdom poučení v súlade s ust. § 131 O.s.p. o tom, že majú v konaní vypovedať pravdu a nič nezamĺčovať. Pokiaľ tak neučinili, prvostupňový súd vychádzal zo skutkového stavu, ktorý prezentovali vo svojich písomných podaniach a výpovediach na pojednávaní. V danom prípade preto postup súdu nemožno ako nedôslednosť okresného súdu, pretože prvostupňový súd po riadne vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok a v jeho odôvodnení riadne uviedol, prečo tvrdenia navrhovateľa (a zhodne aj odporkyne) o existencii vážneho narušenia a trvalého rozvrátenia vzťahov medzi manželmi nepovažoval za pravdivé v kontexte ostatných vykonaných dôkazov. Zároveň prvostupňový súd riadne poučil obidvoch účastníkov v štádiu prípravy pojednávania i na samotnom pojednávaní podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len za predpokladov uvedených v ust. § 205a ods. 1 O.s.p., čo v danom prípade nebolo naplnené, a preto krajský súd už nemohol na ne prihliadať. V danom prípade súd rozhodol vo veci na poklade ostatných vykonaných dôkazov (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Poučenie o procesných právach a povinnostiach, vrátane poučenia podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. obidvaja účastníci prevzali dňa 29.10.2015 a rovnako ich o tom poučila sudkyňa aj na pojednávaní konanom dňa 26.01.2015 (č.l. 14, 15 a č.l. 26 spisu). Odvolací súd preto na ďalšie uvádzané skutočnosti a dôkazy prezentované odvolateľom v jeho opravnom prostriedku nemohol prihliadnuť. Odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku zopakoval argumentáciu prezentovanú v prvostupňovom konaní a doplnil skutočnosti a dôkazy, na ktoré nemohol odvolací súd už prihliadať. Z argumentácie odvolateľa vyplýva, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd zdôrazňuje, že ani „dohoda manželov o tom, že sa rozvedú a ich dohoda o úprave práv a povinností ich vzťahov k maloletým deťom na čas po rozvoде,“ nezbavuje v konkrétnom prípade súd skúmania príčin, ktoré viedli k vážnemu rozvratu vzťahu medzi manželmi, pričom primárne vždy prihliada na záujem maloletých detí. Dôvodom pre rozvod manželstva je len skutočnosť, že vzťahy medzi manželmi sú tak vážne narušené a trvalo rozvrátené, že manželstvo nemôže plniť svoj účel a od manželov nemožno očakávať obnovenie manželského spolužitia. Prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k správne mu záveru, že ľahkovážny postoj navrhovateľky k inštitúcii manželstva, ktorá sa nesnaží vyhľadať odbornú pomoc za účelom zachovania manželského zväzku s navrhovateľom, je prezentovaním jej nezodpovedného prístupu k inštitúcii manželstva a najmä záujmu maloletých detí. Za skutkového stavu zisteného prvostupňovým súdom preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, t.j. že v danom prípade by boli dôvody na rozvod manželstva účastníkov.

Podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci okresný súd postupoval v súlade s ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy súd vyhodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Úvaha okresného súdu v prejednávanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočného zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli v dokazovaní zistené, vyhodnotenia a závery okresného súdu neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané, a ani v rozpore s formálnou logikou. Naviac, okresný súd výsledky hodnotenia dôkazov zahrnul aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil.

Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vo veci samej i v závislom výroku o trovách konania vydanom v súlade s ust. § 144 vety prvej O.s.p., proti ktorému nepodal odvolateľ žiadne odvolacie námietky, ako vecne správny p o t v r d i l .

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. pri aplikácii ust. § 144 vety prvej O.s.p.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.